

שבת דף צד

תנו רבנן: **המוציא אוכלין כשיעור, אם בכלי - חייב על האוכלין ופטור על הכלי, ואם היה כלי צריך לו - חייב אף על הכלי.**

קושי מדיוק מהברייתא: שמע מינה: אוכל שני זיתי חלב בהעלם אחד - חייב שתיים!
תירוצ' 1: אמר רב ששת: הכא במאי עסקינן - כגון ששגג על האוכלין והזיד על הכלי.

קושי על התירוצ': מתקיף לה רב אשי: והא **אף על הכלי** קתני!

תירוצ' 2: אלא אמר רב אשי: כגון ששגג בזה ובזה, ונודע לו, וחזר ונודע לו;

רב ששת	רב אשי
כגון ששגג על האוכלין והזיד על הכלי	כגון ששגג בזה ובזה, ונודע לו, וחזר ונודע לו
כריש לקיש - ידיעות אין מחלקות	כרבי יוחנן - ידיעות מחלקות

את החי במטה פטור אף על המטה.

הצעה: לימא מתניתין רבי נתן היא ולא רבנן? דתניא:

המוציא בהמה חיה ועוף לרשות הרבים,

תנא קמא - רבנן	ר' נתן
בין חיין ובין שחוטין - חייב	על שחוטין חייב, ועל חיין פטור, שהחי נושא את עצמו

הצעה אחרת: אמר רבא: אפילו תימא רבנן; עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי נתן - אלא בבהמה חיה ועוף דמשרבטי נפשיהו, אבל אדם חי דנושא את עצמו - אפילו רבנן מודו.

קושי על רבא: אמר ליה רב אדא בר אהבה לרבא:

והא דתנן: **בן בתירא מתיר בסוס,**

ותניא: **בן בתירא מתיר בסוס, מפני שהוא עושה בו מלאכה שאין חייבין עליו חטאת.**

ואמר רבי יוחנן: בן בתירא ורבי נתן אמרו דבר אחד.

הסבר הקושי: ואי אמרת דלא פליגי רבנן עליה דרבי נתן אלא בבהמה חיה ועוף ומשום

דמשרבטי נפשיהו, מאי איריא בן בתירא ורבי נתן? והאמרת אפילו רבנן מודו!

תירוצ': כי אמר רבי יוחנן - בסוס המיוחד לעופות.

קושי על התירוצ': ומי איכא סוס המיוחד לעופות?

תירוצ': אין, איכא דבי וייאדן.

דין שבו מודה ר' נתן: אמר רבי יוחנן: ומודה רבי נתן בכפות.

קושי על דברי ר' יוחנן: אמר ליה רב אדא בר מתנה לאביי: והא הני פרסאי דכמאן דכפית

דמו, ואמר רבי יוחנן: בן בתירא ורבי נתן אמרו דבר אחד!

תירוצ': התם רמות רוחא הוא דנקיט להו. דההוא פרדשכא דרתח מלכא עילויה ורהיט

תלתא פרסי בכרעיה.

את המת במטה - חייב, וכן כזית מן המת וכו'.

עוד בדעת ר' שמעון: אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן, ואמר רב יוסף אמר רבי שמעון בן

לקיש: פוטר היה רבי שמעון אף במוציא את המת לקוברו.

עוד בדעת ר' שמעון: אמר רבא: ומודה רבי שמעון במר לחפור בו, וספר תורה לקרות בו, דחייב.

קושי: פשיטא! דאי הא נמי מלאכה שאינה צריכה לגופה היא - אלא מלאכה שצריכה לגופה

לרבי שמעון היכי משכחת לה?

תירוצ': מהו דתימא: עד דאיכא לגופו ולגופה, כגון מר לעשות לו טס ולחפור, ספר תורה

להגיה ולקרות בו - קא משמע לן.

מעשה: ההוא שכבא דהוה בדרוקרא, שרא רב נחמן בר יצחק לאפוקיה לכרמלית.

קושי על המעשה: אמר ליה רבי יוחנן אחוה דמר בריה דרבנא לרב נחמן בר יצחק: כמאן -

כרבי שמעון, אימר דפטר רבי שמעון מחיוב חטאת - איסורא דרבנן מיהא איכא!

תירוצ': אמר ליה: האלהים! דעיילת ביה את, ואפילו לרבי יהודה (שרי). דמי קאמינא

לרשות הרבים? לכרמלית קאמינא! גדול כבוד הבריות שדוחה את לא תעשה שבתורה.

תנן התם: **התולש סימני טומאה והכוה המחיה - עובר בלא תעשה.**
אחת משתים חייב. אחת משלש

	רב נחמן	רב ששת
הדין	חייב	פטור
הטעם	אהני מעשיו, דאי משתקלא חדא אחריתי - אזלה לה טומאה	השתא מיהת הא איתא לטומאה
המקור לדבריהם	אידי ואידי חייב, והא דתנן פטור - דאפיק חצי זית ממת גדול.	דנתן וכן כזית מן המת וכזית מן הנבילה - חייב הא חצי זית - פטור והתניא: חצי זית חייב! דאפיק חצי זית מכזית ומחצה דאפיק חצי זית מכזית

